

[Ministeren for skatter og afgifter]

markere, at selvfølgelig mener regeringen, at det ville have været bedre at få afgifterne i den form, vi har foreslået. Alternativet til at nå frem til de ændringsforslag, der er stillet, er ikke, at vi så ville få det i den form der er foreslået. Samtlige borgerlige partier, bortset fra det radikale venstre, har, så vidt jeg har opfattet det, vedrørende alle eller næsten alle forslag meldt, at de ikke vil stemme for, de vil stemme imod ved tredje behandling. Hvis man skulle klare en rimelig finanspolitik, så var der kun den mulighed, at de partier, der for tiden var villige til at tage et politisk ansvar, kunne enes om noget, der var en smule mere beskedent end det, der var foreslået.

På den baggrund forekommer hr. Glistrups forskellige folketingsgymnastiske øvelser temmelig teoretiske og måske også lidt barnagtige.

Hr. Bollmann stillede nogle spørgsmål om regulering af olieafgiften. Hr. Bollmann spurgte, hvordan det så skulle forstås, at regeringen ville vende tilbage til olieafgiften i efteråret. Det skal forstås på den måde, at vi mener, at med det prisfald, der rent faktisk har været på fyringsolie, kunne en afgiftsforhøjelse af det moderate omfang, der var foreslået, en prisstigning på 3½ pct. i kraft af en afgiftsjustering, have været berettiget nu. Det er der åbenbart ikke flertal for i folketinget. Men vi vil gerne vende tilbage til sagen i lyset af den prisudvikling, der måtte foregå fra nu af, og se, om det er muligt i efteråret at skaffe politisk flertal for en tilsvarende afgiftsjustering. Vores vurdering af den udvikling, man kan forestille sig i priserne, og de markeringer, der har været fra det radikale venstre og socialistisk folkeparti, gør det meget realistisk, at vi kan klare dette element i pakken på det tidspunkt.

Så skal jeg gøre en bemærkning om hr. Rahbæk Møllers forudsætning om, at hvis ikke regeringen gør sådan og sådan og sådan, så vil SF stille forslag om, at man opgiver den afgiftsjustering til 14. december for øl og tobak, der nu er lagt op til. Det er selvfølgelig en meget interessant konstruktion. Man vil jo vide, at det ville være en uacceptabel svækkelse af finanspolitikken for den nuværende regering, hvis et sådant forslag blev vedtaget. Man må altså sige, at det da er meget muligt, at det kunne vedtages – i det her folketing kan alt, der mindsker statens indtægter eller øger dens udgifter, tilsyneladende

finde et eller andet mærkværdigt flertal – men det ville i givet fald ikke være med denne regering og i overensstemmelse med den økonomiske politik, den kunne føre, så derfor synes jeg også, den konstruktion er overordentlig teoretisk.

Der har været foretaget forskellige spekulationer over, hvad der mon har været aftalt mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti for at opnå enighed om formen for disse afgifter. Ja, der er ikke aftalt andet – det har regeringen længe sagt og været enig med socialistisk folkeparti om – end at vi skal have en værdistigningsafgift. Regeringen har fremlagt sin skitse i betænkningensbidraget til kapitalvindingskatten, der er ikke noget fordækt i det, det er velkendt stof. Det vil vi arbejde med til efteråret, og det er der ikke nogen nye aftaler om i denne forbindelse. Der er en sindenes overensstemmelse mellem de to partier, som man kan være uenig i eller man kan være glad for eller man kan være ked af, men den eksisterer altså.

Det gør den tilsvarende i spørgsmålet om indkomstskattereform og beskatning af skattefrie institutioner fra 1983. Der er jeg af den opfattelse, at hr. Bernhard Baunsgaard ikke altid udtaler sig på helt samme måde og med helt samme præcision, som han har gjort over for mig, når vi har talt om disse ting. Jeg havde indtryk af, at der i hvert fald mellem socialdemokratiet og det radikale venstre var fuld enighed om, at skal der ske en fremskudt beskatning af de skattefrie institutioner, så skal det være en del af en samlet indkomstskattereform, som vi har opnået politisk enighed om udformningen af og har vedtaget i dette folketing i 1982. Og så skal der være en klarhed over, hvordan et indkomstskatteprovenu kan anvendes, og hvordan den samlede økonomiske politik ser ud. Også dér er der nogle forudsætninger. Men jeg troede også, at der var en almen forståelse, ikke alene mellem de radikale og socialdemokraterne, men mellem alle, der havde beskæftiget sig med disse spørgsmål, om, at det ikke er finanspolitisk muligt at bruge alle de penge, der måtte komme ind ved en beskatning, den være sig fremskudt eller ikke fremskudt, af de skattefrie institutioner, til at lette den personlige indkomstskat. Det er næppe muligt.

Jeg synes, at det er mest interessant og mest værd at hæfte sig ved, at vi er enige